ಅಮ್ಮ ನವಗೆ ಹಸಿತೃಷೆಯುಂಟೆ ॥ ೩೩ ॥

ಆಗ ಭಕ್ಷ್ಯ ಭೋಜ್ಯವಿತ್ತು ಪೂಜಿಸುವ ।
ಯೋಗಿಗೆ ಉಂಟೇ ಧನಧಾನ್ಯ ॥
ಆಗ ದೊರಕೊಂಬುದೇ ಪಾಕಮಾಡುವ ವಹ್ನಿ ಮ ।
ತ್ತಾಗಲೆಲ್ಲಿಹುದು ವಿಚಾರಿಸಿರೋ ॥ ೩೪ ॥

ರೋಗವನೀವ ವಾತ ಪಿತ್ತ ಶ್ಲೇಷ್ಮ ।
ಆಗ ಕೂಡುವುದೇ ರಮೆಯೊಡನೆ ॥
ಭೋಗಿಸುವವಗೆ ದುರಿತವ ನೆನೆವರೆ ।
ಈ ಗುಣನಿಧಿಗೆ ಎಣೆಯುಂಟೆ ॥ ೩೫ ॥

ರಮ್ಮೇದೇವಿಯರನಪ್ಪಿಕೊಂಡಿಪ್ಪುದು ।
ರಮ್ಮೆಯರಸಗೆ ರತಿ ಕಾಣಿರೋ ॥
ಅಮ್ಮೋಳವೀರ್ಯವು ಚಲಿಸಿದರೆ ಪ್ರಳಯದಲಿ ।
ಕುಮಾರರ್ ಯಾಕೆ ಜನಿಸರು ॥ ೩೬ ॥

ಏಕತ್ರ ನಿರ್ಣೀತ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥ ಪರತ್ರಾಪಿ ।
ಬೇಕೆಂಬ ನ್ಯಾಯವ ತಿಳಿದುಕೋ ॥
ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನೊಬ್ಬನೆ ಸರ್ವದೋಷಕ್ಕೆ ಸಿ ।
ಲುಕನೆಂಬುದು ಸಲಹಲಿಕೆ ॥ ೩೭ ॥

ಎಲ್ಲ ಜಗವ ನುಂಗಿ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡವಗೆ ।
ಸಲ್ಲದು ರೋಗ ರುಜಿನವು ॥
ಬಲ್ಲ ವೈದ್ಯರ ಕೇಳಿ ಆಜೀರ್ತಿಮೂಲವೆಲ್ಲ ।
ಇಲ್ಲ ಸಮಸ್ತ ರುಜಿನವು ॥ ೩೮ ॥

ಇಂಥಾ ಮೂರುತಿಯ ಒಳಗೊಂಬ ನರಕ ಬಹು ।
ಭ್ರಾಂತ ನೀನೆಲ್ಲಿಂದ ತೋರಿಸುವೆಲೋ ॥
ಸಂತೆಯ ಮರುಳ ಹೋಗೆಲೋ ನಿನ್ನ ಮಾತ ।
ಸಂತರು ಕೇಳಿ ಸೊಗಸರು ॥ ೩೯ ॥

ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣನ ಜನನೀಜನಕರು ।
ನಾನೆಂಬ ವಾದ ನಡಿಯದೋ ॥
ಜಾಣರದರಿಂದರಿಯ ಮೂಲರೂಪವ ತೋರಿ ।
ಶ್ರೀ ನರಸಿಂಹನ ಅವತಾರ ॥ ೪೦ ॥

ಅಂಬುಧಿಯ ಉದಕದಲಿ ಒಡೆದು ಮೂಡಿದ
ಕೂರ್ಮ ।
ನೆಂಬ ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಪಿತನಾರು ॥
ಎಂಬ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಪಿತನಾರು ಅದರಿಂದ ಸ್ವಾ ।
ಯಂಭುಗಳೆಲ್ಲ ಅವತಾರ ॥ ೪೧ ॥

ದೇವಕಿಯ ಗರ್ಭದಲಿ ದೇವನವತರಿಸಿದ ।
ಭಾವವನ್ನು ಬಲ್ಲ ವಿವೇಕಿಗಳು ॥
ಈ ವಸುಧೆಯೊಳಗೆ ಕೃಷ್ಣಗೆ ಜನ್ಮವ ।
ಆವ ಪರಿಯಲಿ ನುಡಿಯುವೆಯೋ ॥ ೪೨ ॥

ಆಕಳಿಸುವಾಗ ಯಶೋದಾದೇವಿಗೆ ।
ದೇವ ತನ್ನೊಳಗೆ ಹುದುಗಿದ್ದ ॥
ಭುವನವೆಲ್ಲವ ತೋರಿದುದಿಲ್ಲವೆ ।
ಆ ವಿಷ್ಣು ಗರ್ಭದೊಳಡಗುವನೆ ॥ ೪೩ ॥

ಅನೆಯ ಮ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿದವರುಂಟೆ ।
ಅನೇಕ ಕೋಟಿ ಅಜಾಂಡವ ॥
ಅಣುರೇಣು ರೂಪದಲಿ ಆಳ್ದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ।
ಜನನಿ ಜಠರವು ಒಳಗೊಂಬುದೆ ॥ ೪೪ ॥

ಅದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಜನ್ಮವೆಂಬುದು ಸಲ್ಲ ।
ಮದನನಿವನ ಕುಮಾರನು ॥
ಕದನದಿ ಕಣಿಗಳ ಇವನೆದೆಗೆಸೆವನೆ ।
ಸುದತೇರಿಗಿವನೆಂತು ಸಿಲುಕುವನೆ ॥ ೪೫ ॥

ಅದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಪರನಾರೀ ಸಂಗವ ಕೋ ।
ವಿದರಾದ ಬುಧರು ನುಡಿವಾರೆ ॥
ಸದರವೆ ಈ ಮಾತು ಸರ್ವ ವೇದಂಗಳು ।
ಮುದದಿಂದ ತಾವು ಸ್ತುತಿಸುವವು ॥ ೪೬ ॥

ಎಂದ ಭಾಗವತದ ಚೆಂದದ ಮಾತನು ।
ಮಂದಮಾನವ ಮನಸಿಗೆ ॥
ತಂದಕೋ ಜಗಕ್ಕೆ ಕೈವಲ್ಯವೀವ ಮು ।
ಕುಂದಗೆ ಕುಂದು ಕೊರತೆ ಸಲ್ಲದು ॥ ೪೭ ॥

ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಕೆಳಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಟಿಕೆಯಲ್ಲಿ ।
ಚಿತ್ತ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಎರಗುವದೆ ॥
ಅರ್ತಿಯಿಂದರ್ಚಿಸಿದ ಗೋಕುಲದ ಕನ್ಯೆಯರ ।
ಸತ್ಯ ಸಂಕಲ್ಪ ಬೆರಿತಿದ್ದ ॥ ೪೮ ॥

ಹತ್ತು ಮತ್ತಾರು ಸಾಸಿರ ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ।
ಹತ್ತು ಹತ್ತೆನಿಪ ಕ್ರಮದಿಂದ ॥
ಪುತ್ರರ ವೀರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವರುಂಟೆ ।
ಅರ್ತಿಯ ಸೃಷ್ಟಿಹರಿಗಿದು ॥ ೪೯ ॥

ರೋಮರೋಮಕೂಪ ಕೋಟಿವೃಕ್ಷಂಗಳ ।
ನಿರ್ಮಿಸಿ ಗೋಪಾಲರ ತೆರಳಿಸಿದ ॥
ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಮಕ್ಕಳ ಸೃಜಿಸುವ ।
ಮಹಿಮೆ ಬಲ್ಲವರಿಗೆ ಸಲಹಲಿಕೆ ॥ ೫೦ ॥